

Immár két évtizedes lelkési gyakorlatomban sok felfedezésre jutottam az emberről, saját magamról. Az egyik ilyen, hogy van aki, azért idegenkedik vagy ellenséges a kereszténységgel szemben, mert úgy gondolja, hogy Jézus, akit követni kell, az a Jézus kissé erőszakos, rámenős, olyan megmondó Isten. Számos olyan elvárása, törvénye, parancsa van az ember irányába, mely korlátozza, nehezíti az életet. Mi emberek pedig nem szeretjük ezt, hiszen az egész életünk szabályokból áll. Szabályok, parancsok, törvényszerűségek fogságában élünk, ezt tapasztaljuk, érzékeljük mindennap. Hiszen meg vannak a bennünket körül vevő teremtett világnak is a maga törvényei. Továbbá az emberi létünk sem mentes a szabályoktól, testi, szellemi és lelki értelemben sem. Ennyi bőven elég a szabályokból. Minek kövessék egy olyan Jézust, aki még növeli a szabályokat, parancsokat az életemben, fogalmazódik meg sokakban. Érdemes megállni ennél a pontnál és mindenkinek elgondolkodni. Milyen Jézus képet mutatok fel a környezetemben élőknek? Azoknak, akik még nem ismerik Jézust, vagy éppen a kereső szakaszban vannak. Rámenős, erőszakos, megmondó, törvényeskedő, emberrel nem törődő Jézust mutatunk fel? Bizony sok esetben igen. Olyan Jézust, aki mindig megmondja, sőt megparancsolja, hogy mit és hogyan, mikor és meddig. Aztán ezzel távol is tarjuk az embereket Jézustól, gyülekezettől, egyháztól, kereszténységtől. A mai európai kereszténységről tudjuk, hogy nagyon gyenge, nem vonzó. Ennek sok összetevője van, de az egyik talán éppen ez. Persze itt nem arról van szó, hogy essünk át a másik oldalra és egy Zeffirelli filmekben szereplő negédes, agyon sminkelt Jézust kell felmutatnunk, akit mi maszkirozunk olyanra, ami nekünk tetszik. Nem saját képünkre és hasonlatosságunkra, akaratunkhoz igazodó Jézust kell felmutatnunk, hanem a valódi Jézust, aki élénk élte milyen is Ő, akiről az evangéliumokból valódi képet kaphatunk.

A mai történetünk ebben segít. Segít, hogy Jézusról megfelelő képet alkossunk először a magunk számára, hogy ezt tudjuk aztán tovább tükrözni a környezetünkben élők számára.

1. Milyen Jézus képet tükröztél a környezetekben, a Jézustól távol lévőknek, tagadóknak, a keresőknek?

Ebből a történetből világosan kitűnik, hogy Jézus nem a nagy megmondó, nem törvényeskedő, bűneinket ránk olvasó Isten. Ő az ember mellé álló Isten, Ő a melléállítás nagy mestere. Máté, Márk és Lukács evangélista is leírja ezt a történetet. Máté két Jerikói vak gyógyításáról számol be. Márk egyről, aki még a vak nevét is feljegyezte. Lukács szintén egy Jerikói vakról beszél el történetét az evangéliumban. Az evangéliumi híradásokban a részletekben van különbség. A lényegben viszont nincs, mégpedig abban, hogy Jézus minden esetben megáll a vak, vakok mellett és azt kérdezi: Mit kívánsz, mit akarsz, hogy veled cselekedjek? Mit szeretnétek, hogy tegyetek veletek? Mire van szükséged? Mire van szükségetek?

2. Olvassátok el az evangéliumi híradásokat! Máté 20,29-34. Márk 10,46-52. Lukács 18,35-43.

Az egyik legfontosabb, amit Jézusról tudnunk kell, hogy Ő odalép a szükségben levő emberhez. Ő odalép, de úgy, hogy meghagyja az ember szabadságát, arra nézve, hogy maga az ember mondja ki, fogalmazza meg, hogy mire is van szüksége. Mit szeretne, hogy cselekedjen vele? Ő akkor cselekszik, akkor nyúl bele az életünkbe, ha az ember felismeri, kimondja szavakkal, vagy anélkül, hogy mi az igazi szükség az életében. Ha megfogalmazásra kerül az ember által szükségként az a hiány, mely elválasztja Istentől és emberektől. Mert az igazi szükség abban áll, ami elválaszt, elválaszt Istentől és emberektől. Itt nem Jézus mondja, hogy kedves Bartimeus neked arra van szükséged, hogy láss. Arra van szükséged, hogy én elvegyem a vakságodat. És ez tényleg így igaz, de Jézus nem mondja ki, hogy mire van szüksége. Hagyja, hogy kimondja, és igényelje az Ő segítségét. Jézus akkor lép be az ember életébe, ha arra igénye van. Az ember pedig csak akkor igényli komolyan a vele való kapcsolatot, ha ki tudja mondani a valódi szükségét. Mert Jézus nem az, aki jön, betöri az ajtónkat, vagy szívünket és ránk ordít, hogy nektek rám van szükségetek. Nem. Ő szelíden odalép az emberhez. A mai történetünkben is odalép Jézus Bartimeushoz és kérdezi: Mit kívánsz, mit tegyek veled? Mit szeretnél? Persze erre azt is mondhatnánk, hogy elég gyenge kérdés, hát mire lenne szüksége egy vaknak, nyilván arra, hogy lásson. De nehogy azt higgyük, hogy könnyű azt megfogalmazni, kimondani, hogy mi az, ami elválaszt Istentől és embertől. Mi az, amire igazán szüksége van az embernek. Mondhatta volna azt is, hogy egy kis pénzre, ruhára, otthonra van szüksége, hiszen ezeknek sem volt birtokában. Kérhette volna a napi betevőt. Aztán embert, embereket is maga mellé, akik kísérik, segítenek vakságában. A vak Bartimeus kimondja, arra van szükségem, hogy lássak. A vakságom az, ami elválaszt Istentől és emberektől.

3. Mikor tudtad először kimondani az igazi szükségét az életében, mely elválasztott Istentől és emberektől?

Itt érdemes megállni amellett, hogy ez a találkozás mindegyik evangéliumban Jézus Jeruzsálembé való bevonulása előtt van. Jézus keresztútja, szenvedése és halála előtt. Itt többről van szó, mint pusztán arról a látásról, mely a teremtett világ befogadására alkalmas. Itt arról a látásról van szó, mely nem köthető csupán a szemhez, itt egy mélyebb lelki látásról is szó van. Az eredeti szöveg azt a szót használja, mikor a vak kimondja a szükségét, Jézus kérdésére: fölfelé lássak, hogy föltekinthessek. Ebben a fölfelé nézés, fölfelé látás utáni szükségben benne van az a többlet is, hogy nemcsak az arcokat, színeket akarta látni. Ez a többlet hordozza azt, ami túlmutat ezen a földin is. Érezzük, hogy a vak Bartimeus tényleg tudta mire is van szüksége, és volt igénye is arra, hogy Jézus cselekedjen az életében.

Még egy fontos mozzanat mellett érdemes megállni. Ezt a történetet megelőzi a Zebedeus fiainak története, ahol Jézus szintén felteszi ezt a kérdést. Mit szeretnétek, mit tegyek meg nektek? Fogalmazzátok meg a szükségéteket, azt, ami elválaszt Istentől és emberektől. De ott ők nem tudják, ők nem a lényegét, az igazi és valódi szükségét mondják ki. Nem ismerik fel, mire is van igazán szükségük. Mi zárja el őket Istentől és emberektől.

4. Olvassátok el Márk evangéliumából Zebedeus fiainak történetét! Márk 10,35-45.

Mi vajon felismerjük-e? Felismerjük-e naponta? Mi az igazi szükség az életemben? Mire van igazán szükségem?

Jézus ma megáll mellettetek is és megkérdezi: Mit szeretnétek? Mire van szükségétek, hogy elvegyem? Elvegyem, hogy adni tudjak. Nem csak valami pótlékot, hanem valami olyat, mely akadályozza velem, és az emberekkel való kapcsolatot? Mert arra van valódi szükségétek. Jézus tényleg elvesz, de ad közben. Ő nem emberi értelemben vesz el és ad. Mit szeretnél, hogy elvegyek, hogy adni tudjak? - kérdezi most tőlünk is. Mit szeretnél, hogy elvegyen? Az álarccokat, lepleket az életedből? Elvenni az álarccokat, hogy ne szerepekben keljen tetszelegni, hanem adni tudjad önmagadat. Elvenni a gőgöt, öngazulást, Mindig nekem van igazam lelkületet. Keménységet? Bizalmatlanságot? Hamis vágyakat? Titkolt, önmagamnak sem kimondott, mélyen elfojtott kívánságokat? Régi sérelmeket? Beléd égetett szavakat, cselekedeteket?

5. Mit szeretnél? Mire van szükséged, hogy láss, hogy kitáguljon a lelki horizontod, ahogy Bartimeusé? Jézus így lép oda hozzád. Mit kívánsz, mit tegyek veled?

Nem rád olvassa a hibáidat. Pedig Ő tudja, de nem rád önti mindazt, ami elválaszt Tőle és emberektől. Kivárja, mert türelmes, hogy te mondd ki. Akkor változtat, ha te is akarod, nem erőszakoskodik veled. Mire van igazán szükséged? Ki kell mondani, meg kell találni. Ő a gátakat, falakat, akadályokat akarja lebontani, elvenni, hogy láss, hogy fölfelé láss.

A vak Bartimeus szeme megnyílt, Jézus szeme néhány nap múlva becsukódott. Bartimeus valószínű látta ezt, hiszen követte Jézust. De nem csak látta az eseményeket, hanem másként is láthatta. Láthatta, hogy Jézus szeme érte is becsukódott. Ezt már nem a testi szemével látta, hanem azzal, amivel fölfelé tudott nézni.

6. Mi látjuk-e, hogy Jézus szeme értem is becsukódott? Fölfelé tudok-e nézni?

Mert ezen a fölfelé nézésen múlik minden. Ezen múlik az, hogy ezt a földi életet miként tudom élni. Ha felismerem az igazi szükségét, ha Jézusnak ki is tudom mondani, akkor meglátom az igazi értékeket. Akkor tudok szívből örülni, szeretni, megbocsátani. És az igazi szükségem felismerésén múlik az is, hogy a földi élet fájdalmaiban, tragédiáiban, melyek lefelé húznak mindannyiunkat, talpon tudok-e maradni. Igen, arra van szükségünk, hogy Jézus mindazt elvegye az életünkben, mely megakadályozza a fölfelé nézésünket. Azt, ami megakadályozza, hogy lássunk, másként lássunk.

Mit szeretnél? Mire van szükséged, hogy láss? - kérdezi ma is és mindennap Jézus tőled azért, hogy láss, másként láss. Másként lásd az életedet, mely másként látás lényege, hogy a kitágult horizonton átdereng egy kereszt és egy nyitott sír. Lehet homályosan, lehet néha alig látod, de átdereng a fényük, és érezhető az erejük. Ámen.

CSEND.

Jézus most megáll melletted és szelíd hangon kérdezi tőled: Mit szeretnél? Mire van szükséged?

Felismered az igazi szükségét az életedben? Mindazt, ami elválaszt Istentől és emberektől? Vigyétek ezt a kérdést a hétköznapiakba, ünnepekbe, élethez helyeztetve.